

Fredag.
Hösten 1872.

Min egen älskade mamma!
Kors ett sådant gläde som du nu får, jag har
så mycket att prata om att det väl fyller allt
detta. Det är ju nu mera än en vecka sedan
jag skref, jag ville så gärna först invänta bref
från min mamma innan jag igen skulle skrifa
va. Så efterlängtatet detta sista bref var! Utom
korresp. kortet så hade vi ju mera än två veckor
inte fått något bref, därför var det nu så inu-
nerligt kärt. Min mamma har haft ett sådant
stök och bråk nu en så lång tid, men så är
det hos en väl nu så fint och pratsadt att
man knappt tror sätta sig ner på de fina
stolarna eller ställa sin kaffekopp på något
bord. Om nu också intet annat skulle hindra
oss att komma i jul så tordes vi visst inte
hemta barnen dit, just för de fina möblernas
skull! - - - Mamma undrar väl huru vi nu
slå oss ut här med denna till köksa och gummor
till allt annat. Säg skulle allt gå mycket bra om
denna vore litet flinkare, men med sina man-
ga sysslor rör hon sig så långsamt och så har
hon inte den förmågan att hålla rent omkring

sig, utan fast, hon stödar och stödar attjämmt
(origan är nog god) och dertill går inte så litet
tid, så är der i köket inte ändå rent och fint
jag vet sakt inte hur det är. Gummman som
är så senlig af sig, tycker väl att det är fastligt,
men inte har hon ännu sagt någonting der
om, utan snäll och vänlig är gummman alltid.
Nu dessa ruskiga tider har gummman en sådan
oro för "jagkari" som är ute på spår, hon lig-
gar om nätterna och hör på huru det blåser
och hvirver och om dagarna suckar hon att-
jämmt för sig själf. Hon var nu så angelagen
att jag skulle skrifa till mamma och be att
så snart som ångbåten "Finland" kommer till
hamn, mamma skulle vara så god och skrifa
hit strax, då skulle gummman åter kunna sova
sina nätter i ro. Ville mamma nu vara så
syndligt snäll och höra efter Finland enellant
så vore vi så tacksamma, jag knappast min-
dre än gummman, ty det är så ledsamt att
jämmt höra talas om fetta gummans bekym-
mer och höra hennes suckar. Den gossen som
vi nu ha till tredje gå, tycker jag, inte så stor
nytta nu som en flicka, men kanske om vintern
vore han nyttigare. Han har nu blifvit tubbad

och så. För kunnat som mamma fick ha, sedan nu min spår
skakar mamma, heter de spottigt de andra alla från sedan skola.

Att o. denna sakt lilla ordare stannat mellan jag och mamma
till någon på fiskars der han skulle få större
bön, så att han gerna ginge härifrån om han
skulle slippa. Om vi då skulle fundera på den
der flickan som Danielsmor talat om - men nej
nog får jag väl här någon mindre flicka som jag
kunde vara behjelp med - hvem vet hvilka
pretentioner den H-fors-flickan skulle ha och
hennes resa hit måste vi ju också betala så.
Det vore nog godt om vi helst denna hösttermin
kunde huskalla, det kommer nog sedan att gå
pengar åt. - Ja min älskade mamma, inte
skall du tro att jag vore så barskig att oro
mig öfver att fru Nyholm inte kan komma
hit, nog vet jag ju att att kan gå så utmärkt
bra med Guds hjälp, såsom det gått för andra
fruar här, och inte hör jag till det pyssliga slaget.
Men nu är det på det viset att min åkomma,
som vi alltså brukar säga, har tilltagit så mycket
nu, (hvaraf det nu må komma sig) att jag inte
toor att den här frun kan stöta om mig. Vore
det nu så som det var då Miki blef född så skulle
jag inte det minsta sätta i fråga att denna fru ej
vore bra nog, men, som sagde, det onda har nu
tagit andra dimensioner. B började fundera att
då nu fru er. inte kan komma hit, att jag kan-

Vi kan
kan få
denne
sake -
som
då
nu
egen
älskade
man
och
kunde
ske borde resa till H-fors till den tiden. Men för
den saken finnes så många om och om, att vi
inte gärna ville besluta oss för den saken om det
ej vore i högsta nödfall. Derför beslöt B att fråga
doktor Hornborg om en sådan sak kan vara
farlig eller om han tycker att den här frun kan
sköta om mig. Hornborg menade, att jag måste
resa till H-fors, ty det kunde bli farligt och
att jag borde tala med någon fackman, inte med
Hjelt. Men jag tror nu att det skall vara nog med
att komma under fru Nyholms vård om hon
bara kan hinna med mig också utom de andra
frunna. Jag gissar att Maria är den ena. Båda
söstrarna ville jag ha någon annan men det kan
nu ej hjälpas, kan fru K. ej så måste jag då tala
med någon annan. Så är det nu med den saken.
Nog vet jag att jag nu åter ger min älskade man
sina oro och bekymmer och har derför så velat
skjuta upp med att tala om detta, men, egen
min mamma, tror nu ej att det är värre än det
är, och låtom oss hoppas att allt går mycket bra
då jag får en omsorgsfull vård. Hvad som mycket
omera bekymrar mig är att jag måste komma
och bli eder älskade både till oro och besvär och
skulle jag kunna undvika det så ville jag det så gär-
na, men det står ju inte till att få hyra ett rum
i H-fors, har jag hört sägas.

